

Arrest

nr. 121 808 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die loco advocaat S. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 oktober 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 september 2013.

1.3. Op 8 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 oktober 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Mamakhel, gelegen in het district Chardara van de provincie Kunduz. U verklaart dat uw vader een voedingswinkel had, verbonden aan uw huis, en u hem geregeld hielp in de winkel. U verklaart dat u vijf jaar geleden op het huwelijksfeest van uw nicht langs vaderszijde, een meisje, N. (...), uit uw dorp leerde kennen. Uw nicht was gehuwd met een familielid van N. (...) en woonde bij hen in. N. (...) vergezelde uw nicht geregeld bij bezoeken aan uw familie. Jullie hadden dan de mogelijkheid om elkaar alleen te ontmoeten. U verklaart dat jullie van elkaar hielden en wilden trouwen. Uw vader was eerst tegen een huwelijk gekant, maar uiteindelijk ging hij ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan wel aan haar familie haar hand vragen. Haar familie weigerde het huwelijksaanzoek, omdat jullie families al een band hadden, daar uw nicht al met een familielid van hen gehuwd was. Tien dagen later ging uw oom langs moederszijde voor u om haar hand vragen, maar jullie huwelijksaanzoek werd opnieuw geweigerd. U verklaart dat haar vader vervolgens de taliban contacteerde, omdat jullie hem lastigvielen. N. (...) werd beloofd aan een lid van de taliban, genaamd Talib, zodat jullie hen niet meer lastig zouden vallen. U verklaart dat N. (...) na haar verloving met Talib, via uw nicht, boodschappen naar u stuurde dat ze van u hield en met niemand anders wilde trouwen. Ze wilde samen met u vluchten en een goed leven leiden. Op een dag waren jullie samen in de winkel. N. (...) was uit haar huis ontsnapt, toen er niemand thuis was bij haar. Uw nicht kwam u vervolgens waarschuwen dat de taliban jullie samen gezien hadden en dat jullie moesten vluchten. Op het moment van jullie vlucht werden jullie door de taliban onder vuur genomen. N. (...) werd geraakt en stierf. U ging onmiddellijk naar het huis van uw oom langs moederszijde in Kharoti. Twee dagen na dit incident werd er door haar vader een Jirga (dorpsraad) samengeroepen. De taliban en dorpelings beslisten in deze Jirga dat u de eer van haar familie geschonden had door met N. (...) om te gaan en dat u gestenigd diende te worden. Uw vader steunde deze beslissing. Uw oom langs moederszijde besliste dat u het land diende te verlaten. U verliet Afghanistan in sawr 1389 (21 april – 20 mei 2010), ongeveer anderhalve week na de dood van N. (...). Via Pakistan, Iran en Turkije reisde u naar Griekenland, waar u ongeveer drie maanden verbleef. Vervolgens reisde u via Italië naar Frankrijk. U verklaart dat uw vingerafdrukken in Frankrijk geregistreerd werden nadat u opgepakt werd door de politie en u er een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. U kwam uiteindelijk in België aan op 20 oktober 2011 en diende er één dag later uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Dient ten eerste te worden aangestipt dat u tijdens het huidige gehoor op het CGVS verrassend genoeg enkele 'aanvullende' verklaringen aflegt die u in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld met de hulp van een medewerker van DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5), niet hebt vermeld, namelijk dat de vader van N. (...) de taliban ingeschakeld heeft nadat hij uw huwelijksaanzoek twee maal afwees. N. (...) zou daarop aan een talibanlid beloofd zijn. Toen jullie samen gezien werden, zouden jullie vervolgens door de taliban beschoten zijn. U verklaart ook dat de taliban en de dorpsouderen in de jirga beslisten u te stenigen. Als gevolg hiervan vreest u zowel de taliban als uw volledige stam (CGVS, p. 10). In de vragenlijst van het CGVS vermeldde u echter enkel te vrezen voor uw dorpsgenoten (Vragenlijst CGVS, vraag 4). Toen u hiermee geconfronteerd werd en gewezen werd op het belang van deze elementen tracht u deze 'aanvullingen' te verklaren door te stellen dat ze u op DVZ gezegd hadden dat u alles kort moest vertellen en u dat dan ook deed. U had het niet beter kunnen vertellen (CGVS, p. 17). Echter, er is een verschil tussen iets beknopt vertellen en het niet-vermelden van relevante en zelfs doorslaggevende elementen. Aangezien u op DVZ wel duidelijk hebt aangegeven uw dorpsgenoten te vrezen, was het maar een kleine moeite om in diezelfde zin ook aan te geven dat u daarnaast ook de taliban vreesde (Vragenlijst CGVS, vraag 4). Zeker gezien de ernst van deze feiten die eerder onvermeld werden gelaten. Uw verklaring dat u het kort diende te houden kan aldus niet aanvaard worden. Daarbij, u hebt bij aanvang van het gehoor op het CGVS aangegeven dat u in het kort alle belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Afghanistan op DVZ hebt aangegeven, ook hebt u geen

melding gemaakt van eventuele (vertaal)problemen tijdens uw gehoor op DVZ en u ondertekende dat gehoorverslag voor akkoord (CGVS, p. 3). Dat u nergens op DVZ ook maar enige melding gemaakt heeft over uw vrees voor de taliban en de problemen die u met hen gekend zou hebben, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Ook uw verdere verklaringen in verband met uw problematiek doen de nodige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw aanvraag.

Er werden namelijk diverse inconsistenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS. Zo stelt u dat de vader van N. (...) contacten heeft met de taliban (CGVS, p. 10). Deze talibanleden, onder wie mullah Qari, waren afkomstig van uw dorp. Ook het talibanlid aan wie N. (...) beloofd werd, genaamd 'Talib', woont in uw dorp (CGVS, p. 14, 17). Het is dan ook merkwaardig dat u eerder in uw gehoor, toen u gevraagd werd of er mensen van uw dorp actief waren bij de taliban, stelde dat niemand dat weet (CGVS, p. 8). Dat u eerst verklaart niet te weten of er mensen van uw dorp actief zijn bij de taliban terwijl u later aanhaalt zelf problemen te hebben gehad met de taliban van uw dorp en deze zelfs bij naam kan noemen, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw aanvraag. Daarnaast hebt u verklaard dat u niet meer in de mogelijkheid was om N. (...) te zien, nadat uw familie naar haar hand had gevraagd. Uw nicht, met wie N. (...) altijd samen kwam, zou daarna niet meer naar jullie gekomen zijn en er zou ook niemand meer van uw familie naar daar gegaan zijn (CGVS, p. 12, 14). Het is dan ook merkwaardig dat u later in het gehoor stelt dat u weet dat de vader van N. (...) de taliban inschakelde en haar belofde aan een talib, nadat hij jullie huwelijksaanzoeken weigerde, omdat uw nicht dat zei tegen u (CGVS, p. 14). Het zou ook via uw nicht geweest zijn, die naar uw huis kwam, dat N. (...) boodschappen naar u stuurde, waarin zij liet weten dat ze wilde wegvluchten met u (CGVS, p. 10, 14). Dat u eerst verklaart dat uw nicht niet meer naar jullie kwam na de geweigerde huwelijksaanzoeken om dan later te verklaren dat ze toch nog kwam, doet de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder op de helling staan. Verder verklaart u dat uw vader eerst tegen een huwelijk gekant was tussen u en N. (...), omdat het traditie is bij jullie dat men zulke dingen niet mag doen uit eigen keuze. U bedoelt hiermee dan men niet mag huwen uit eigen wil, met wie men wil (CGVS, p. 11, 13). Het is dan ook bevreemdend dat uw vader vervolgens wel een huwelijksaanzoek deed, omdat uw broer gezegd had dat u haar 'leuk vond' (CGVS, p. 13). Deze veranderende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag volledig. Immers, er mag van u verwacht worden dat u op een coherente en consistente wijze de kern van uw asielaanvraag uiteen kan zetten, wat niet het geval gebleken is.

Uit uw verklaringen blijkt dat N. (...) en u beiden uit een conservatieve familie afkomstig zijn. Zo verklaart u dat haar familie, net als uw familie erg religieus is en hun tradities heel strikt waren (CGVS, p. 11). Voorbeelden van deze strikte tradities zijn dat men niet mag trouwen met wie men wil en men ook niet mag op bezoek gaan bij personen die men niet kent (CGVS, p. 11). Dat Nagma en u dan ook, in de conservatieve Afghaanse maatschappij waarin omgang tussen (ongehuwde) mannen en vrouwen strikt geregeld is, de mogelijkheid hadden om met elkaar alleen te zijn in de vertrekken van uw huis zoals u beweerde, is eveneens weinig geloofwaardig (CGVS, p. 12).

Dat N. (...) gezien de Afghaanse context van ermoorden waar veel meisjes en vrouwen het slachtoffer van worden, na de afgewezen huwelijksaanzoeken, vervolgens nog het risico zou nemen om naar de winkel van uw vader te komen om u te ontmoeten, is evenmin geloofwaardig (CGVS, p. 10). U verklaart immers dat zij ondertussen door haar vader beloofd was aan een talibanlid van uw dorp (CGVS, p. 10, 17). Volgens u machtige mensen tegen wie u niets kon doen (CGVS, p. 10). Bovendien was het duidelijk dat haar vader haar van u wilde weghouden, aangezien zij niet meer bij jullie op bezoek kwam, na het geweigerde huwelijksaanzoek (CGVS, p. 14). Dat N. (...), als zeer strikt en religieus opgevoed meisje, ondanks alles dan toch tegen de wil van haar vader zou ingegaan zijn en u ineens zou komen opzoeken zijn, en dat zij daar überhaupt zou in geslaagd zijn, is weinig aannemelijk. Bovendien kon zij onmogelijk weten dat enkel u in de winkel aanwezig zou zijn, aangezien u verklaart dat u niet wist dat zij u toen zou komen opzoeken en zij u aldus niet eerst op een andere manier had gecontacteerd (CGVS, p. 13, 16). Zij had dus even goed uw vader, talibanleden of andere dorpelingen kunnen aantreffen in de winkel, wat haar en u in een zeer hachelijke situatie zou gebracht hebben. Ook de reden voor haar bezoek aan u kan niet overtuigen. U verklaart immers dat zij u toen kwam opzoeken, omdat zij met u wilde wegvluchten (CGVS, p. 15). Echter, jullie hadden nog geen enkel concreet plan gemaakt over hoe jullie dat zouden doen, wanneer en waar jullie naartoe zouden gaan (CGVS, p. 14). Gezien de context is het dan ook niet geloofwaardig dat zij u zonder concreet plan zou komen opzoeken zijn met als doel samen weg te vluchten.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw 'verboden' relatie met N. (...) en de problemen die u daardoor vervolgens gekend zou hebben met de taliban en

uw dorpelingen of stamleden. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Uw voorgelegde taskara vermoegt niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze kan hoogstens dienen als een bewijs van uw nationaliteit en identiteit, die in casu niet betwist worden. Van de problemen die u in Afghanistan kende omwille van een verboden relatie, legt u dan weer geen documenten voor.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste

plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde, meerderjarige jongeman bent, die in staat is te werken (CGVS, p. 3, 6). Bovendien begrijpt u Pashtou en Dari (CGVS, p. 3). Deze competenties zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Ook beschikte uw familie, namelijk uw oom langs moederszijde, over voldoende financiële middelen (10 000 of 11 000 dollar), om uw reis naar Europa te financieren. Daarnaast is hij volgens u een rijke en machtige man die in het bezit is van vele gronden (CGVS, p. 9, 13). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de taliban en uw stam in Kunduz zijn er bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval onredelijk zou zijn.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het

land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de bevoegdheid van de Raad

2.1. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift om in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, het nodige te doen opdat aan hem zo spoedig mogelijk de documenten zouden kunnen worden bezorgd die hem toelaten zich op een regelmatige wijze in België te vestigen en om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, het nodige te doen opdat aan hem zo spoedig mogelijk de documenten zouden kunnen worden bezorgd die hem toelaten zich op een regelmatige wijze in België te verblijven en om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad verduidelijkt dat hij in voorliggend geschil optreedt overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bepaalde annulatieberoep open tegen:

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° de in artikel 57/6/2 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10.”

Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om ‘het nodige te doen’ opdat aan verzoeker zo spoedig mogelijk de documenten zouden kunnen worden bezorgd die hem toelaten zich op een regelmatige wijze in België te vestigen.

2.3. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij de bevoegdheid van de Raad zoals omschreven in artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet te buiten gaat.

2.4. Uit de bespreking van de gegrondheid van het beroep (punt 3) blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker spitst zich in een eerste middel toe op de toekenning van de vluchtelingenstatus en voert de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag).

3.1.1. In een eerste onderdeel bekritiseert verzoeker de motivering waar die stelt dat hij tijdens zijn interview 'verrassend' genoeg enkele aanvullende verklaringen afgelegd heeft welke niet vermeld werden tijdens zijn eerste asielinterview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Hij bevestigt zijn eerdere motivering dat hij tijdens zijn asielinterview voor de DVZ alles beknopt diende weer te geven en hij niet veel tijd kreeg om de kernelementen van zijn asielrelaas te vertellen, dat het een welbekend gegeven is dat de ambtenaren van de DVZ onder tijdsdruk staan om zoveel mogelijk asielaanvragen binnen een zo kort mogelijke tijdspanne administratief te verwerken, dat de DVZ bovendien een beperkte bevoegdheid heeft, dat zij zich niet uitspreken over de inhoud van het asioldossier en noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus verlenen, hetgeen een bevoegdheid is die exclusief toebehoort aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), dat wanneer een persoon voor de eerste maal asiel aanvraagt in België en hij bepaalde elementen niet vermeldt tijdens zijn eerste gehoor, dit op zich geen aanleiding kan geven om de asielaanvraag niet volledig te behandelen of om hem een fout aan te rekenen, dat hij een eenvoudige verklaring gaf waarom hij niet alles kon vermelden en hij zijn gedrag heeft proberen te herstellen door bijkomende informatie te verstrekken tijdens zijn tweede interview en dit op geheel vrijwillige basis, dat hem bijgevolg niet kan verweten worden dat hij delen van zijn relaas tracht achter te houden en dat vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

3.1.2. Betreffende de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties, stelt verzoeker, met betrekking tot het feit dat hij eerst verklaarde niet te weten of er talibs in zijn dorp actief zijn terwijl hij later verklaart problemen te hebben gehad met de taliban van zijn dorp en deze zelfs bij naam kon noemen, dat hij de talibanleden in het algemeen in zijn dorp niet kent, dat zij in het geheim opereren en men nooit kan weten of zijn buurman voor de taliban werkt, dat zich daarbij nog het probleem stelt dat sommige personen geen effectief lid zijn van de taliban maar soms wel sympathie hebben voor de taliban en een zekere samenwerking verlenen. Verzoeker stelt dat hij problemen kreeg met de taliban toen hij problemen kreeg als gevolg van zijn relatie met N., maar voordien hij hun identiteit niet kende. Met betrekking tot het feit dat verzoeker eerst verklaarde dat zijn nicht niet meer naar hen kwam na de geweigerde huwelijksaanvragen om dan later te verklaren dat ze toch nog kwam, merkt verzoeker op dat deze verklaringen niet tegenstrijdig zijn, dat immers, na de geweigerde huwelijksaanvragen zijn nicht wel nog kwam, maar niet openlijk en dus slechts in het geheim. Verzoeker vervolgt dat om te vermijden dat de familie van N. nog zouden worden lastiggevallen, N. alvast werd uitgehuwelijkt aan Talib, dat zijn familie zich bijgevolg nog evenmin naar de familie van N. begaf na de uithuwelijking, omdat dit de toorn van de vader van N. zou opwekken en elk gesprek met N. of met haar tussenpersoon, zijnde de nicht, telkens in het geheim diende te gebeuren. Wat de reden van het huwelijksaanzoek van zijn vader betreft, meent verzoeker dat hij reeds vertelde dat hij en N. dolverliefd waren op elkaar en dat zijn vader aanvankelijk weigerde, doch uiteindelijk overstag ging om zijn zoon een plezier te doen.

3.1.3. Het motief dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zowel hij als N. uit een conservatieve familie afkomstig zijn, en het dus niet mogelijk was om met elkaar om te gaan, wenst verzoeker te weerleggen met het feit dat hij meerdere malen verklaard heeft dat zij elkaar enkel konden ontmoeten in het geheim, zonder dat hun familieleden hiervan op de hoogte waren, dat zij elkaar niet konden zien in alle openheid, dat de verwerende partij niet argumenteert waarom geheime ontmoetingen onmogelijk zouden kunnen zijn bij conservatieve families en hiervoor niet het minste bewijs neerlegt, dat bijgevolg geen rekening kan worden gehouden met dergelijke algemene opmerkingen die nergens steun vinden.

3.1.4. Aangaande het motief dat het evenmin geloofwaardig is dat N. het risico zou nemen om hem te ontmoeten in de context van de Afghaanse eremoorden, stelt verzoeker dat N. wanhopig was en dolverliefd op hem, dat ze van plan waren om bij hun ontmoeting samen weg te lopen en ergens een nieuw leven te beginnen, dat zij bij haar ontsnapping met verzoeker jammer genoeg werd neergeschoten. Verzoeker beklemtoont dat zij niet met Talib wenste te huwen en liever wilde sterven dan het risico niet te nemen.

3.1.5. Betreffende het motief dat N. onmogelijk kon weten dat hij alleen in de winkel aanwezig zou zijn, aangezien hij had verklaard dat hij niet wist dat ze hem zou komen opzoeken op dat ogenblik en hij niet eerst op een andere manier gecontacteerd werd door haar, onderstreept verzoeker dat N. gesluierd was en moeilijk herkenbaar, dat een buitenstaander dus niet kon weten of het N. was of gewoon een vrouw die in de winkel iets kwam kopen, dat zij bovendien geen bijkomende risico's wou lopen door eerst nog haar nicht te contacteren en een afspraak te regelen, dat zij zo spoedig mogelijk wilde wegvlugten met verzoeker en niet verder wenste te dralen.

3.1.6. Verzoeker poneert dat hij om verscheidene redenen niet over een intern vluchtalternatief beschikt. Vooreerst stelt hij ernstige problemen te hebben met de talibanleden van zijn dorp en ter dood te zijn veroordeeld via steniging door de dorpsraad. Verzoeker meent te kunnen aannemen dat hij sindsdien geseind staat, dat de taliban er volgens hem een erezaak van maken hem te vinden, teneinde te vermijden dat anderen zich niet langer zouden houden aan de islamitische wetten en gebruiken en contact zouden zoeken met vrouwen die reeds beloofd zijn. Hij meent dat Kabul slechts veilig is voor gewone burgers die nooit problemen hebben gekend met de taliban, dat hij niet tot deze categorie van burgers behoort, dat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief individueel moet worden bekeken, rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk geval, dat door de problemen die hij heeft gekend hij geen ander leven kan opbouwen in Kabul, dat de buurtbewoners onmiddellijk vragen zouden stellen waarom een alleenstaande man naast hen komt wonen zonder enig familielid, dat het volgens de Afghaanse traditie ongepast is om de banden met de familie te verbreken en ergens alleen in alle anonimiteit te gaan wonen, dat de buurtbewoners uit nieuwsgierigheid via kennissen zouden trachten uit te zoeken vanwaar hij afkomstig is, zodat hij binnen de kortste keren opnieuw door de taliban zou worden opgespoord. Verzoeker herhaalt dat het leven als alleenstaande man wordt afgekeurd binnen de Afghaanse samenleving, dat het CGVS dit niet betwist, dat zij enkel ingaat op algemene statistieken omtrent het aantal veiligheidsincidenten waarvan sprake is in een rapport van UNHCR van augustus 2013. Verzoeker wijst er op dat het CGVS in haar beslissing de vaststelling bevestigt dat er geen open combat wordt gevoerd, maar wel zelfmoordaanslagen en gerichte aanslagen tegen specifieke doelwitten, dat deze niet noodzakelijk 'high target' hoeven te zijn, maar evenzeer kunnen gericht zijn tegen personen die tegen de taliban gekant zijn.

3.1.7. Verzoeker vervolgt dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat het CGVS naast de neergelegde documenten ook de asielaanvraag dient te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen, dat zijn asielrelaas in zijn geheel bekeken coherent, plausibel is en overeenstemt met de feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat zijn asielrelaas geloofwaardig is en blijft, dat bijgevolg het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van zijn dossier geen valabel argument is om zijn asielaanvraag te verwerpen, dat zelfs zonder documenten het mogelijk moet zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend. Het niet meedelen van bepaalde details/aneddotes is volgens verzoeker te wijten aan stress voor het gehoor op het CGVS, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong. Verzoeker meent dat het CGVS uit incoherenties of het niet meedelen van alle pertinente feiten niet kan concluderen dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig zou zijn.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker, betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt afkomstig te zijn uit Afghanistan en hij stelt dat hij bij de indiening van zijn asielaanvraag uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn leven in gevaar is. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat recente rechtspraak van de Raad benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Verzoeker vervolgt dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan een trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is, dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en dat het een algemeen bekend gegeven is zodat de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn. Ter illustratie haalt verzoeker een internetartikel van Amnesty International (Year rapport - 2013 - Afghanistan) aan waar de situatie in Afghanistan gedetailleerd wordt beschreven en waaruit hij delen citeert. Hij meent dat hieruit duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan er een reëel

risico op ernstige schade is en hij zich niet onder de bescherming van de lokale (autoriteiten van) Afghanistan kan, of wegens dat risico, wil stellen, dat bijgevolg zijn vraag om subsidiaire bescherming gegrond dient verklaard te worden, minstens in overweging dient te worden genomen.

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM, herhaalt verzoeker dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan een trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is, dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en dat het een algemeen bekend gegeven is zodat de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn. Hij stelt dat door afwijzing van zijn asielaanvraag hij *de facto* gedwongen wordt om het Belgische grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Afghanistan.

3.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting over voornoemde beginselen, meent verzoeker dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn een falen naar recht, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen en dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker besluit dat hij voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming.

3.5. Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

3.6. Omwille van de inhoudelijke verwevenheid worden alle middelen samen behandeld.

3.7. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.8. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de

waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

3.10. De verwerende partij acht het relaas van verzoeker niet geloofwaardig. Haar vaststellingen zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en vinden steun in de stukken van het dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.10.1. In zoverre verzoeker de motivering bekritiseert op het punt dat hij aanvullende verklaringen heeft afgelegd voor het CGVS die hij niet vermeldde tijdens het interview op DVZ en dienaangaande zijn eerdere motivering dat hij bij de DVZ alles beknopt diende weer te geven en hij niet veel tijd had om de kernelementen te vertellen, bevestigt en stelt dat het bekend is dat de ambtenaren van de DVZ onder tijdsdruk staan, beperkt hij zich in wezen tot het herhalen van zijn uiteenzetting hieromtrent op het CGVS. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing "*Dient ten eerste te worden aangestipt dat u tijdens het huidige gehoor op het CGVS verrassend genoeg enkele 'aanvullende' verklaringen aflegt die u in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld met de hulp van een medewerker van DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5), niet hebt vermeld, namelijk dat de vader van N. (...) de taliban ingeschakeld heeft nadat hij uw huwelijksaanzoek twee maal afwees. N. (...) zou daarop aan een talibanlid beloofd zijn. Toen jullie samen gezien werden, zouden jullie vervolgens door de taliban beschoten zijn. U verklaart ook dat de taliban en de dorpsouderen in de jirga beslisten u te stenigen. Als gevolg hiervan vreest u zowel de taliban als uw volledige stam (CGVS, p. 10). In de vragenlijst van het CGVS vermeldde u echter enkel te vrezen voor uw dorpsgenoten (Vragenlijst CGVS, vraag 4). Toen u hiermee geconfronteerd werd en gewezen werd op het belang van deze elementen tracht u deze 'aanvullingen' te verklaren door te stellen dat ze u op DVZ gezegd hadden dat u alles kort moest vertellen en u dat dan ook deed. U had het niet beter kunnen vertellen (CGVS, p. 17). Echter, er is een verschil tussen iets beknopt vertellen en het niet-vermelden van relevante en zelfs doorslaggevende elementen. Aangezien u op DVZ wel duidelijk hebt aangegeven uw dorpsgenoten te vrezen, was het maar een kleine moeite om in diezelfde zin ook aan te geven dat u daarnaast ook de taliban vreesde (Vragenlijst CGVS, vraag 4). Zeker gezien de ernst van deze feiten die eerder onvermeld werden gelaten. Uw verklaring dat u het kort diende te houden kan aldus niet aanvaard worden. Daarbij, u hebt bij aanvang van het gehoor op het CGVS aangegeven dat u in het kort alle belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Afghanistan op DVZ hebt aangegeven, ook hebt u geen*

melding gemaakt van eventuele (vertaal)problemen tijdens uw gehoor op DVZ en u ondertekende dat gehoorverslag voor akkoord (CGVS, p. 3). Dat u nergens op DVZ ook maar enige melding gemaakt heeft over uw vrees voor de taliban en de problemen die u met hen gekend zou hebben, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.” te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

Waar verzoeker stelt dat de DVZ bovendien een beperkte bevoegdheid heeft, dat zij zich niet uitspreken over de inhoud van het asieldossier en noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus verlenen, hetgeen een bevoegdheid is die exclusief toebehoort aan het CGVS, dat wanneer een persoon voor de eerste maal asiel aanvraagt in België en hij bepaalde elementen niet vermeldt tijdens zijn eerste gehoor, dit op zich geen aanleiding kan geven om de asielaanvraag niet volledig te behandelen, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat bij de beoordeling rekening gehouden werd met alle elementen die verzoeker aanbracht ter staving van zijn vrees voor vervolging, inclusief de kernelementen die verzoeker pas voor de eerste maal vermeldt tijdens het gehoor op het CGVS, doch dat het (volledige) relaas van verzoeker ongeloofwaardig wordt bevonden. Waar verzoeker nog stelt dat hem om voormelde redenen ook geen fout kan worden aangerekend en dat hij een eenvoudige verklaring gaf waarom hij niet alles kon vermelden en hij zijn gedrag heeft proberen te herstellen door bijkomende informatie te verstrekken tijdens zijn tweede interview en dit op geheel vrijwillige basis, dat hem bijgevolg niet kan verweten worden dat hij delen van zijn relaas tracht achter te houden en dat vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, wijst de Raad er op dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant. De duur van het interview bij de DVZ kan de vastgestelde incoherenties niet verschonen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

3.10.2. Waar verzoeker betreffende de inconsistentie met betrekking tot het feit dat hij eerst verklaarde niet te weten of er talibs in zijn dorp actief waren en later verklaart problemen te hebben gehad met de talibs van zijn dorp en hen bij naam noemt, stelt dat hij de talibanleden in het algemeen in zijn dorp niet kent, dat zij in het geheim opereren en men nooit kan weten of zijn buurman voor de taliban werkt, dat zich daarbij nog het probleem stelt dat sommige personen geen effectief lid zijn van de taliban maar soms wel sympathie hebben voor de taliban en een zekere samenwerking verlenen en dat hij problemen kreeg met de taliban als gevolg van zijn relatie met N., maar hij voordien hun identiteit niet kende, vermag hij niet te pertinente vaststelling van de verwerende partij *“Zo stelt u dat de vader van N. (...) contacten heeft met de taliban (CGVS, p. 10). Deze talibanleden, onder wie mullah Qari, waren afkomstig van uw dorp. Ook het talibanlid aan wie N. (...)beloofd werd, genaamd ‘Talib’, woont in uw dorp (CGVS, p. 14, 17). Het is dan ook merkwaardig dat u eerder in uw gehoor, toen u gevraagd werd of er mensen van uw dorp actief waren bij de taliban, stelde dat niemand dat weet (CGVS, p. 8). Dat u eerst verklaart niet te weten of er mensen van uw dorp actief zijn bij de taliban terwijl u later aanhaalt zelf problemen te hebben gehad met de taliban van uw dorp en deze zelfs bij naam kan noemen, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas.”*, die steun vindt in het gehoorverslag van het CGVS, te weerleggen. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker werd gevraagd of er mensen van zijn dorp actief waren bij de taliban, (gehoorverslag CGVS, p. 8) en niet of hij voor zijn problemen kende omwille van zijn relatie met N., mensen kende van zijn dorp die actief waren bij de taliban alsook niet of hij ‘de taliban’ (in zijn algemeenheid) in het dorp kende.

Waar verzoeker betreffende het feit dat hij eerst verklaarde dat zijn nicht niet meer naar hen kwam na de geweigerde huwelijksaanzoeken om dan later te verklaren dat ze toch nog kwam, meent dat deze verklaringen niet tegenstrijdig zijn, dat immers, na de geweigerde huwelijksaanzoeken zijn nicht wel nog kwam, maar niet openlijk en dus slechts in het geheim, en dat elk gesprek met N. of met haar tussenpersoon, zijn nicht, in het geheim diende te gebeuren, vermag hij opnieuw niet de pertinente vaststelling dienaangaande van de commissaris-generaal te weerleggen. Immers het feit dat zijn nicht niet openlijk maar in het geheim kwam, doet niets af aan het feit dat zij kwam en aan de vaststelling dat

verzoeker eerst verklaarde dat na de geweigerde huwelijksaanzoeken zijn niet niet meer kwam (gehoorverslag CGVS, p. 14). Waar verzoeker nog stelt dat om te vermijden dat de familie van N. nog zouden worden lastiggevallen, N. alvast werd uitgehuwelijkt aan Talib, dat zijn familie zich bijgevolg nog evenmin naar de familie van N. begaf na de uithuwelijking, omdat dit de toorn van de vader van N. zou opwekken, beperkt hij zich tot het opnieuw verhalen van zijn asielrelaas, zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing te betwisten. Immers wordt verzoeker niet tegengeworpen dat niemand van zijn familie nog naar de familie van N. ging, doch wel dat verzoeker verklaarde dat hij te weten was gekomen van zijn nicht dat de vader van N. de taliban inschakelde en haar belofde aan een talib na zijn weigering van de huwelijksaanzoeken door verzoekers familie, terwijl hij eerder verklaarde dat zijn nicht na de huwelijksaanzoeken niet meer gekomen is en er ook niemand van verzoekers familie meer daarheen is geweest.

Betreffende de reden van het huwelijksaanzoek van zijn vader, meent verzoeker dat hij reeds vertelde dat hij en N. dolverliefd waren op elkaar en dat zijn vader aanvankelijk weigerde, doch uiteindelijk overstag ging om zijn zoon een plezier te doen en beperkt hij zich aldus tot het louter herhalen van zijn verklaringen op het CGVS, doch weerlegt hiermee niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing die luiden *“Verder verklaart u dat uw vader eerst tegen een huwelijk gekant was tussen u en N. (...), omdat het traditie is bij jullie dat men zulke dingen niet mag doen uit eigen keuze. U bedoelt hiermee dan men niet mag huwen uit eigen wil, met wie men wil (CGVS, p. 11, 13). Het is dan ook bevreemdend dat uw vader vervolgens wel een huwelijksaanzoek deed, omdat uw broer gezegd had dat u haar ‘leuk vond’ (CGVS, p. 13).”*

3.10.3. In zoverre verzoeker, betreffende het motief dat zowel hij als N. uit een conservatieve familie afkomstig zijn, en het dus niet mogelijk was om met elkaar om te gaan, meent dat hij meerdere malen verklaarde dat zij elkaar enkel in het geheim konden ontmoeten zonder dat hun familieleden hiervan op de hoogte waren en dat de verwerende partij niet argumenteert waarom geheime ontmoetingen onmogelijk zouden kunnen zijn bij conservatieve families en hiervoor niet het minste bewijs neerlegt, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt nergens uit het gehoorverslag dat verzoeker met betrekking tot zijn ontmoetingen met N. voor de huwelijksaanzoeken, stelde dat deze in het geheim dienden te gebeuren. Zo stelt hij dat als zijn nicht naar zijn huis, N. mee kwam en dat zij eens of twee keer per maand kwamen (gedurende 1 à 1,5 jaar na hun eerste ontmoeting) (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Verzoeker merkt nergens op dat zijn nicht in het geheim kwam of dat N. in het geheim mee kwam. Waar hij stelt dat hij haar alleen kon spreken daar er kamers waren en dat zijn broers er niet waren en zijn vader in de winkel was, merkt de commissaris-generaal terecht op dat *“Voorbeelden van deze strikte tradities zijn dat men niet mag trouwen met wie men wil en men ook niet mag op bezoek gaan bij personen die men niet kent (CGVS, p. 11). Dat N. (...) en u dan ook, in de conservatieve Afghaanse maatschappij waarin omgang tussen (ongehuwde) mannen en vrouwen strikt geregeld is, de mogelijkheid hadden om met elkaar alleen te zijn in de vertrekken van uw huis zoals u beweerde, is eveneens weinig geloofwaardig (CGVS, p. 12).”*

3.10.4. Waar verzoeker, aangaande het motief dat het evenmin geloofwaardig is dat N. het risico zou nemen om hem te ontmoeten in de context van de Afghaanse eremoorden, stelt dat N. wanhopig was en dolverliefd op hem, dat ze van plan waren om bij hun ontmoeting samen weg te lopen en ergens een nieuw leven te beginnen, dat zij bij haar ontsnapping jammer genoeg werd neergeschoten en dat zij niet met Talib wenste te huwen en liever wilde sterven dan het risico niet te nemen, beperkt hij zich opnieuw tot het louter herhalen van zijn verklaringen op het CGVS, doch weerlegt hiermee niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing die luiden *“Dat N. (...) gezien de Afghaanse context van eremoorden waar veel meisjes en vrouwen het slachtoffer van worden, na de afgewezen huwelijksaanzoeken, vervolgens nog het risico zou nemen om naar de winkel van uw vader te komen om u te ontmoeten, is evenmin geloofwaardig (CGVS, p. 10). U verklaart immers dat zij ondertussen door haar vader beloofd was aan een talibanlid van uw dorp (CGVS, p. 10, 17). Volgens u machtige mensen tegen wie u niets kon doen (CGVS, p. 10). Bovendien was het duidelijk dat haar vader haar van u wilde weghouden, aangezien zij niet meer bij jullie op bezoek kwam, na het geweigerde huwelijksaanzoek (CGVS, p. 14). Dat N. (...), als zeer strikt en religieus opgevoed meisje, ondanks alles dan toch tegen de wil van haar vader zou ingegaan zijn en u ineens zou komen opzoeken zijn, en dat zij daar überhaupt zou in geslaagd zijn, is weinig aannemelijk.”*

3.10.5. Waar verzoeker nog het motief dat N. onmogelijk kon weten dat hij alleen in de winkel aanwezig zou zijn, aangezien hij had verklaard dat hij niet wist dat ze hem zou komen opzoeken op dat ogenblik en hij niet eerst op een andere manier gecontacteerd werd door haar, betwist, merkt de Raad op dat voorgaande kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele

ontbrekende feitelijke grondslag van het voornoemde motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten.

3.11. In zoverre verzoeker meent dat het niet meedelen van bepaalde details/anekdotes te wijten is aan stress voor het gehoor op het CGVS, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong en dat het CGVS uit incoherenties of het niet meedelen van alle pertinente feiten niet kan concluderen dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig zou zijn, wijst de Raad vooreerst op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verder dient opgemerkt dat verzoekers algemene bewering dat hij trauma's heeft opgelopen in het land van oorsprong, de concrete motieven van de bestreden beslissing niet kan ontcrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verder dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Het aangevoerde wantrouwen jegens de overheid kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoeker legt overigens niet uit in welke mate er in zijn hoofde sprake zou zijn van een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid of minstens op welke manier dit hem zou verhinderen om duidelijke, concrete en coherente verklaringen af te leggen. Dit zijn dan ook louter beweringen, die geenszins worden gestaafd.

3.12. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing en de bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen betreffende zijn 'verboden' relatie met N. en de problemen die hij daardoor vervolgens gekend zou hebben met de taliban en de dorpelingen.

3.13. Gezien in de bestreden beslissing geen geloof gehecht wordt aan verzoekers asielrelaas en verzoeker aldus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt, is in de bestreden beslissing van een intern vluchtalternatief geen sprake, zodat de kritiek van verzoeker dienaangaande uiteengezet in punt 3.1.6. niet dienstig is. In zoverre verzoeker hiermee zou doelen op het opwerpen door de verwerende partij in de bestreden beslissing van een intern vestigingsalternatief, wijst de Raad op wat dienaangaande wordt uiteengezet onder punt 3.21.

3.14. Waar verzoeker nog meent dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat het CGVS naast de neergelegde documenten ook de asielaanvraag dient te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen, dat zijn asielrelaas in zijn geheel bekeken coherent, plausibel is en overeenstemt met de feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat zijn asielrelaas geloofwaardig is en blijft, komt hij niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen en conclusies van de commissaris-generaal doch daarmee weerlegt, noch ontcracht hij deze bevindingen en conclusies. De commissaris-

generaal kon terecht op basis van de door hem opgegeven motieven stellen 'Gezien de bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw 'verboden' relatie met N. (...) en de problemen die u daardoor vervolgens gekend zou hebben met de taliban en uw dorpingen of stamleden'. Verzoekers kritiek dat het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van zijn dossier geen valabel argument is om zijn asielaanvraag te verwerpen, mist feitelijke grondslag nu het al dan niet up-to-date zijn van documenten geen motief vormt van de bestreden beslissing om verzoekers asielaanvraag te verwerpen.

Zijn argument dat het zelfs zonder documenten mogelijk moet zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend, kan niet worden gevolgd, aangezien er reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende zijn 'verboden' relatie met N. en de problemen die hij daardoor gekend zou hebben met de taliban en de dorpsgenoten.

3.15. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.16. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat voortdurende schendingen van de mensenrechten in Afghanistan een trieste realiteit zijn, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

3.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

3.18. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober

2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 van het EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

3.19. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus 'Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad' van 5 september 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift dat uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan evenmin een optie is omdat het land op politiek en militair vlak onstabiel is, dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en het een algemeen bekend gegeven is zodat ook de verwerende partij hiervan op de hoogte diende te zijn en dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat *“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het

voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt."

3.20. Waar verzoeker nog wijst op de algemene situatie van onveiligheid in Afghanistan, waarvoor hij verwijst naar het jaarrapport Afghanistan 2013 van Amnesty International, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk vermag te doen aan bovenvermelde conclusie gezien deze informatie niet gericht is op de actuele veiligheidssituatie in Kabul doch daarentegen een algemene beschouwing betreft van de veiligheidssituatie in heel Afghanistan.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in de stad Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

3.21. In zoverre verzoeker opmerkt dat hij ernstige problemen heeft met de talibanleden van zijn dorp en ter dood zal worden veroordeeld via steniging door de dorpsraad, dat hij sindsdien geseind staat, dat de taliban er een erezaak van maken hem te vinden, dat Kabul slechts veilig is voor gewone burgers die nooit problemen hebben gekend met de taliban, dat hij niet tot deze categorie van burgers behoort, dat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief individueel moet worden bekeken, rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk geval, dat door de problemen die hij heeft gekend hij geen ander leven kan opbouwen in Kabul, dat de buurtbewoners onmiddellijk vragen zouden stellen waarom een alleenstaande man naast hen komt wonen zonder enig familielid, dat het volgens de Afghaanse traditie ongepast is om de banden met de familie te verbreken en ergens alleen in alle anonimiteit te gaan wonen, wat door het CGVS niet wordt betwist, dat de buurtbewoners uit nieuwsgierigheid via kennissen zouden trachten uit te zoeken vanwaar hij afkomstig is, zodat hij binnen de kortste keren opnieuw door de taliban zou worden opgespoord en dat de gerichte aanslagen niet noodzakelijk 'high target' hoeven te zijn, maar evenzeer kunnen gericht zijn tegen personen die tegen de taliban gekant zijn, herhaalt de Raad dat aan verzoekers problemen met de taliban en de dorpingen omwille van zijn 'verboden' relatie met N. geen geloof wordt gehecht, zodat hij er ook in het kader van het beoordelen van een intern vestigingsalternatief niet dienstig naar kan verwijzen.

3.22. Verzoeker brengt verder geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct het volgende opgemerkt: *“Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde, meerderjarige jongeman bent, die in staat is te werken (CGVS, p. 3, 6). Bovendien begrijpt u Pashtou en Dari (CGVS, p. 3). Deze competenties zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Ook beschikte uw familie, namelijk uw oom langs moederszijde, over voldoende financiële middelen (10 000 of 11 000 dollar), om uw reis naar Europa te financieren. Daarnaast is hij volgens u een rijke en machtige man die in het bezit is van vele gronden (CGVS, p. 9, 13). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de taliban en uw stam in Kunduz zijn er bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval onredelijk zou zijn. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”* Voorgaande wordt door verzoeker niet betwist.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat het EHRM in de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Dit standpunt wordt hernomen in de nieuwe richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013.

3.23. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in de hoofdstad Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

3.24. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.25. Waar verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanbrengt, merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.26. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER